

Krachtplek

Toekomstroman

© 2017, Lucien Lecarme

Omslagontwerp: Mart Groen, Bolster & Pit

Foto omslag: Lucien Lecarme

Redactie & editing: Leanne Aalbertsen & Cilla Schot

Druk: www.bestelmijnboek.nl

ISBN 978-94-6247-061-3

www.ibizapowerspot.com

Het is tijd dat de boodschap de wereld overgaat

Voor Kasia

PROLOOG

< Ibiza > 26-09-2032 < Vedra >

About the artist

There is no picture of the painting. There is not even a decent description of it. For that reason some people even question the existence itself. But the few who have actually visited the gallery, report of the most amazing piece of art ever exposed. If you stand right in front of it, aligned with the painting itself, it appears to be empty. But as soon as you start to wonder, the blank canvas comes to life. It is, the reflection, the greatness of your very own nature, to © in full awareness.

A self-portrait.

The gallery is to be found in between two single thoughts, just around the corner of dreamtime. (dreamtime:p.x)

-

Keys

Capt. S/Y Atmos

1

Oliver rent met het schilderij strak vastgeklemd onder zijn arm langs de klif omhoog naar het uitzichtpunt. De parkeerplaats waar hij de witte Ford Frontera fourwheeldrive heeft achtergelaten kan hij vanaf deze hoogte zien liggen. Hij verbaast zich dat in noodsituaties zoals deze het brein nog steeds minder relevante zaken aandacht geeft. Zo heeft hij geen tijd gehad het portier van de auto te sluiten.

Schijt, het is toch een oude roestbak, welt het in hem op.

Hij blijft zich scherp concentreren op de rand. Soms komt het pad gevaarlijk dicht bij de afgrond. Daaronder ligt de azuurblauwe zee met onwerkelijk helder water dat in lome golven op het strand rolt. Hij kijkt intuïtief nog een keer achterom en een schok gaat door hem heen. Twee glanzende zwarte Mercedes SUV's staan opeens, alsof ze uit het niets zijn verschenen, aan weerszijden van zijn auto. Aan de uniformen herkent hij de man en de vrouw die gehaast uitstappen. Het logo met het doodshoofd is van deze afstand niet te zien, maar Oliver heeft een sterk vermoeden wie deze mensen heeft gestuurd. Zij beginnen ook aan hun klim. Hun doel is duidelijk. Oliver's jaren van Bikram Yoga, honderd push-ups per dag en lange wandelingen stellen hem in staat een constante druk op zijn beenspieren uit te oefenen. Hij houdt met zijn adem zijn

hartslag onder controle. Met krachtige sprongen rent hij het steile klifpad omhoog. Rozemarijnplanten en jeneverbesstruiken schieten links en rechts voorbij. Dan glijdt zijn voet plotseling weg over de ontelbare kleine steentjes op het pad. Met zijn vrije hand vangt hij de val op. Stenen bijten door zijn huid, een stoot adrenaline verdooft de pijn.

Het doorweekte shirt plakt tegen zijn borst. Hij moet door en krabbelt op. Zijn adem begint nu te gieren als een op hol geslagen blaasbalg. Rechts van hem is de zon haar afdaling begonnen richting de puntige rots, enkele kilometers in zee.

Er staat zoveel op het spel. Dit voelt als de belangrijkste beproeving na zijn inwijding in Australië. Wat allemaal begon als een openbaring lijkt op dit moment op een nachtmerrie. Toch weet Oliver diep vanbinnen dat hij de touwtjes in handen heeft. Door zijn reis in de woestijn met de oude mannen weet hij hoe hij in elke situatie kan overleven. Hij is nog niet zo lang geleden herboren teruggekomen. Zijn zelfvertrouwen staat als die rots daar verder in zee.

Ik ben al zover gekomen, ik ben krachtiger dan ooit. Ik creëer deze werkelijkheid en ook deze ervaring zal mij weer een stuk verder brengen op mijn reis, dichterbij mijn bestemming. Deze confrontatie is overmijdelijk, denkt Oliver.

Hij kijkt nog een laatste keer over zijn schouder om de afstand naar zijn achtervolgers in te schatten. Ze zijn uit het zicht verdwenen. Hij weet dat ze achter de vele struiken en lage sabinabomen onverbiddelijk de achtervolging hebben ingezet. Al rennend ademt hij de zilte zeelucht met diepe teugen in.

Plotseling komt het beeld van Treia op zijn netvlies. Denkt zij misschien juist op dit moment aan hem? Oliver weet dat ze met een onzichtbare band verbonden zijn. Op dit moment, over tijd en ruimte heen, voelt hij haar wijsheid en kracht. *Ik zal nooit opgeven. Ik word door liefde gevoed, mijn tegenstanders door*

angst. Oliver drukt de rol canvas stevig tegen zijn borst. Zijn achtervolgers zullen roekeloos doden om het doek te bemachtigen. Pijnscheuten slaan als bliksem door zijn benen. Net als de piratenwachttoren boven op de heuvel in het zicht komt, is daar de oplossing. *De geheime grot aan de andere kant van de heuvel*. Maar Oliver weet ook dat de enige persoon die ooit de opening heeft gevonden al twintig jaar dood is.

De mannen dansen rond een knetterend vuur. De vlammen slaan willekeurig in het rond als een bokser in het nauw. Met krachtige stoten stampen de blote voeten op de rode aarde en stijgen wolkjes van stof op. De nevel van fijn zand lost op in de omringende duisternis van de woestijn. Er is geen onderscheid tussen hemel en aarde. Helder stralende sterren zijn het bewijs dat er nog een hemel bestaat. Een nieuwe maan kijkt schichtig neer op de wereld. De mannen scheppen het land in de dans. Op hun zwetende zwarte huid glinsteren strepen van bloed, oker en dierenvet. De huid van de regenboogslang.

Het monotone gebrom is tot aan de nederzetting te horen. De vrouwen jammeren in de hut rond een klein vuur. Zware lijven met brede armen, donkere gezichten met brede lippen. Ze lijken vergroeid met de aarde. De oudste vrouw heeft nog maar één voortand en haar huid doet denken aan een uitgedroogde mango. Ze buigt zich in de hoek over het zieke meisje. Het kind is gewikkeld in lappen en stoot ruwe klanken uit. Ook zij zal binnenkort sterven. De oude vrouw prevelt aardse klanken en blaast rook uit een houten kom met smeulende kruiden over het trillende lichaam. De hut vult zich met de scherpe geur van Teetrea en Eucalyptus. De vrouwen weten dat de groep zonder nieuw leven langzaam zal uitsterven. De ondergrondse stromen zijn bijna uitgedroogd.

‘Waarom stroomt er geen bloed meer door de aderen van het land?’ zingt de oude vrouw in haar aardse taal.

‘De slang zal wakker gemaakt moeten worden,’ vullen de andere vrouwen aan. De vrouwen hebben al deze kennis. Zij zijn de scheppers van het mysterie. De mannen hebben het geheim gestolen, maar de vrouwen zijn wijs. Ze laten de mannen

hun gang gaan. Het zijn uiteindelijk hun zonen. Ze weten dat dit de laatste kans is. De moeder is ziek.

Het ritme van de tikken van het hardhout op de didgeridoo neemt langzaam toe. Het hoogtepunt van het ritueel nadert. De macht die de mannen meenemen uit de droomtijd laten zij met het ritueel in het schilderij overgaan.

Naast het vuur staat de houten draagschaal met de verpulverde botten van de twee voorvaderen. De smalle holle boomstam die was beschilderd met krachtige symbolen, was hun laatste rustplaats, veilig opgeborgen op een heilige plek. Verboden voor vrouwen en kinderen. Nog niet eerder is de macht van de voorvaderen op deze wijze gebruikt. In het beenmerg zit verstolde levenskracht, wijsheid en kennis. Een schedel staat aan de andere kant van het vuur. Een man met een houten stokje door zijn neus en een zilveren medaille om zijn nek stapt uit de cirkel en pakt de schedel met het bloed van de mannen. De verse wonden zijn dichtgebrand met gloeiende kooltjes. De stank van verbrande huid hangt nog om hen heen. Het is een klein offer. De man richt zich tot de vier windrichtingen en prevelt krachtige zinnen. Dan heft hij het doodshoofd hoog boven zijn eigen hoofd.

‘Ons bloed voor het leven van de slang,’ zingen de mannen in een mantra bij het schilderij, tot aan de dageraad. Dan verlichten de eerste stralen van een nieuwe dag de symbolen op het doek. Verf van bloed en bottengruis, oker en zweet. Het is klaar voor de reis. Gesis stijgt op uit het vuur als het laatste restje bloed over het smeulende hout wordt gegoten. Het is tijd dat de boodschap de wereld overgaat.

Het was een hectische dag op de hogeschool. Oliver had een gesprek op de gang opgevangen tussen twee studenten. De discussie ging over de fusie tussen de twee grootste waterbedrijven van Europa tot het bedrijf Source. Deze private onderneming had nu het monopolie over de winning, zuivering en distributie. Hij ving zinnen op als ‘Water is de nieuwe olie’ en ‘Dit is nog gevaarlijker dan de fusie tussen Facebook en Google’.

Sinds hij was aangenomen op de Landbouw Hogeschool als docent biodiversiteit hield de opgaande lijn van de globale opwarming ongeveer een omgekeerd evenredige tred aan met Oliver's inspiratiecurve. De laatste gang van zaken doorbrak in ieder geval de sleur van voorgeprogrammeerde lessen. In zijn colleges haakte hij graag in op de actualiteit.

Zittend op de grote tafel voor het projectiescherm keek hij zijn studentenkroost aan met een mengeling van vaderlijke bezorgdheid en oprecht opportunisme, een eigenschap die hij had geërfd van zijn opa die een jappenkamp had overleefd. Oliver was de veertig al ruim gepasseerd. Grijs haren waren een sluipende opmars begonnen bij zijn slapen. Hij wist maar al te goed dat dit de leeftijd was dat hormonaal opgejaagde kinderloze vrouwen van rond de zesendertig hem erg sexy vonden. Maar door deze categorie dames was hij nu al enkele keren onverbiddelijk in de steek gelaten op het moment dat ze zich realiseerden dat hun kroost een vader zou hebben van vijftien-zeventig jaar als ze het huis uit zouden gaan. Hij was dus overgeleverd aan moeders met een stukgelopen huwelijk, onafhankelijke vrouwen zonder kindervens of studentes van vijftientwintig met een vadersyndroom. Enkele keren per jaar

verscheen de laatste categorie wekenlang op de eerste rijen van de collegebanken met strakke T-shirts zonder bh. Ze bleven na het college iets te lang zitten met niet der zaken doende vragen. Oliver wilde zijn vingers niet aan dit soort vrouwen branden. Bovendien was hij nog niet over zijn laatste avontuur heen. De Braziliaanse dichteres die hem genadeloos had gedumpte. Het was beter te blijven focussen op zijn werk en fotografie, zijn grootste passie. Oliver keek nog een keer de halfvolle zaal rond en begon.

‘Beste leerlingen, we hebben het in dit semester uitgebreid gehad over de recente gevolgen van de verschuiving van de seizoenen in de wereld, de stijgende voedselprijzen als gevolg hiervan en uiteraard de spectaculaire stijging van het zeewater wat geleid heeft tot een migratie van vijfhonderd miljoen mensen wereldwijd. Zoals jullie allen weten is de grote droogte de hoofdoorzaak van dit alles. Dat is wetenschappelijk bewezen. Zuid-Europa is al bijna in een woestijn veranderd en die lijn schuift steeds verder omhoog. Maar het is nog steeds een aantrekkelijke woestijn voor miljoenen uitgedroogde Afrikanen die dagelijks stuklopen op de opgetrokken muren in Griekenland, Spanje en Italië. Nu hebben we de veelbesproken fusie. Binnenkort zal de monopolie van Source naar alle waarschijnlijkheid de prijzen nog verder opdrijven. Ik denk net als jullie na over deze ontwikkelingen, maar vooral over oplossingen. Die oplossingen beginnen, denk ik bij bewustzijn, verbinding en ... ehh.’

Oliver twijfelde hier een moment, hij wilde niet te demagogisch overkomen. Zijn taak was het lesprogramma afwerken binnen de aangegeven tijd en daarnaast feiten en data verwerken in modellen en scenario's waarop beleid kon worden gemaakt. Dat was zijn onderzoekende kant. Hij had dit altijd gezien als zijn nuttige bescheiden bijdrage aan het stoppen van

de opwarming. Maar in die vier jaar was alles alleen maar verslechterd. Zijn scenario's werden voor lief genomen. Inmiddels was zijn inspiratie bijna net zo opgedroogd als de Nijl en recentelijk de rivier de Guadalquivir in Spanje. Toch lag het hem aan het hart zijn leerlingen uit te dagen naar oplossingen te blijven zoeken. Zij waren de lichtbakens in de nabije toekomst door intelligente uitvindingen op het gebied van duurzame energie. Zijn stokpaardje in de colleges was een discussie uitlokken, de leerlingen actief meningen laten vormen en deze te scherpen aan de hand van soms harde maar altijd open debatten. Een goed alternatief voor de politici van tegenwoordig die al scheldend en rollend over straat hun voorbeeld-functie invulden.

Die ochtend had Oliver een mooie tekst gevonden in een van zijn opgestapelde boeken op zijn bureau. Intuïtief had hij de tekst gepakt en in zijn leren aktetas gestopt. Nu kwam alles mooi bij elkaar. Oliver haalde de tekst tevoorschijn en vervolgde zijn college.

‘Ik wil een eigen samenvatting van de rede van de indiaanse leider Seattle voorlezen. Bij het claimen van het land door de blanken sprak hij de volgende wijze woorden die op een dag als vandaag nog niets aan actualiteit hebben ingeboet:

Hoe kun je de lucht, de warmte van het land kopen of verkopen? Dat is voor ons moeilijk te bedenken.

Als wij de prikkeling van het water niet kunnen bezitten, hoe kunt u het van ons kopen? Wij zullen hierover op onze tijd een beslissing nemen. Zoals het opperhoofd Seattle zegt: het grote opperhoofd in Washington kan vast op ons rekenen, zoals onze blanke broeders kunnen rekenen op de terugkeer van de seizoenen. Mijn woorden zijn als sterren. Zij verdwijnen niet.

Dit glinsterend water dat stroomt in beken en rivieren is niet zomaar water. Het is het bloed van onze voorouders. Maar wij weten dat de blanke man onze manier niet begrijpt. Voor hem is het ene stuk grond gelijk aan het andere. Hij is een vreemde, die in de nacht komt en van het land neemt wat hij nodig heeft. Hij behandelt zijn moeder, de aarde en zijn broeder, de lucht als koopwaar, die hij kan uitbuiten en weer verkopen als goedkope kralen.

Zijn honger zal de aarde kaalvreten en zo slechts een woestijn achterlaten.

Wat er gebeurt met de aarde, gebeurt met de kinderen van de aarde.

De mens heeft het web van het leven niet gewoven. Hij is slechts één draad ervan. Wat hij met het web doet, doet hij met zichzelf.

U moet uw kinderen leren dat de grond onder hun voeten de aarde van onze grootvaders is. Leer ze eerbied voor de aarde, vertel uw kinderen dat de aarde is vervuld van de levens van onze ouders: dat de aarde onze moeder is.¹

Oliver keek de zaal in. Hij ontmoette de ogen van de jonge mensen, kinderen van een nieuwe tijd die nog een heel leven voor zich hadden. Als leraar voelde hij soms de verantwoordelijkheid richting te geven aan de levens van zijn studenten. En in ieder geval te prikkelen. Wellicht was het ook een compensatie voor zijn kinderloze bestaan als eeuwige single. Maar het betekende ook dat hij geïnspireerd wilde blijven binnen zijn vakgebied. De omstandigheden in het land gaven daar steeds

minder aanleiding toe. In de blikken van zijn leerlingen leek hij die twijfel te zien, de mix van angst en onzekerheid.

‘Wil iemand reageren?’

Een jongen met spijkerjack, grote zwarte legerschoenen en rechtopstaand haar stak zijn vinger op.

‘Jeroen. Zeg het maar.’

‘Ik denk dat alles moet beginnen bij het bewustzijn dat een radicale verandering nodig is. Veel bedrijven hebben duidelijk belang bij de droogte en verdienen grof geld met de ontstane schaarste. Source is ooit ontstaan om in dienst van de maatschappij te werken, gewoon het water verdelen dat in ruime mate aanwezig was in de duinen en rivieren. Vroeger werden bij de Willemspoort in Amsterdam nog houten emmers met water verkocht voor één gulden die met een treintje werden aangevoerd uit Zandvoort. Ik heb daar om de hoek gewoond. Ik fantaseerde over het idee dat er nog geen water uit de kraan kwam. Het liedje ‘Twee emmertjes water halen’ stamt waarschijnlijk uit die tijd. Nu is het water uit de kraan ondrinkbaar geworden. Het zuiveren van het zeewater gaat, zoals we weten, niet meer organisch door de duinen zoals toen, maar door de nieuwe zuiveringsmachines die de vraag niet aankunnen. Het was voor mij persoonlijk altijd ondenkbaar dat een kleine groep mensen het water ooit zou kunnen *bezitten*. Wat is de volgende stap? Het zonlicht patenteren? Kan dat eigenlijk?’

Oliver moest de moedige eerste spreker onderbreken. Hij wilde zijn leerlingen leren snel naar de essentie te gaan.

‘Waar wil je naartoe Jeroen?’

‘Oké, mijn punt is dat de fusie van vandaag bevestigt dat een omslagpunt in duurzame energieproductie bewust wordt tegengewerkt. Water is de nieuwe olie. Hiermee bedoel ik dat de grote oliebedrijven vijftig jaar lang gezorgd hebben voor het ontkennen van de opwarming van de aarde door lobby en

omkoping van politici. Nu lijkt het bijna te laat te zijn, maar niemand wordt aansprakelijk gesteld. Nu de olie bijna op is, is kennelijk water aan de beurt. We moeten dit tegenhouden!’

De studenten in de zaal lieten deze woorden even op zich inwerken. Plots stond iemand in de achterste regionen op. Het was Sander.

‘Ik vind dit echt linkse prietpraat. Jullie hebben in de jaren tachtig met verschillende kabinetten met daarin jullie rode socialistenbroeders eeuwen de tijd gehad om iets te doen aan de opwarming. Toen is er ook niets gebeurd terwijl het moment daar was. Ik trek die hele hype sowieso in twijfel. De aarde heeft in haar geschiedenis altijd sterke temperatuurwisselingen laten zien. En waarom is kortetermijnvisie zo slecht? Als er een komeet op onze hoofden valt is het ook in één keer over en uit ... Waarom dan niet: live life to the fullest? Waarom mogen bedrijven niets verdienen? Het kapitalisme heeft ons alles gebracht! We rijden in auto’s, hebben een huis, allerlei fijne spullen. Die moeten toch ook gemaakt worden? Als jullie echt dingen anders willen, zullen jullie in het bos moeten gaan wonen in berenvellen, lekker terug naar de prehistorie. Nou, veel succes ermee, ik wil lekker meedoen aan de ratrace, survival of the fittest, niets mis mee!’

De toon was gezet. Wat meisjes op de eerste rij moesten lachen. Er klonk wat boegeroep en hier en daar begonnen leerlingen onderling te discussiëren. Henry, rechts vooraan, gooide nog wat olie op het vuur. Als product van gescheiden ouders, inwonend in een kleine zolderkamer bij zijn moeder met een minimuminkomen, had hij een heel ander perspectief. Zijn opvoeding was een grote bevestiging van schaarste geweest.

‘Jij hebt makkelijk praten met je vermogende ouders. Je hoeft bijna niet meer te werken straks want geld maakt geld. Het lijkt meer op survival of the richest! Zeker in deze liberale

tijden waarin het land wordt gezien als een bedrijf en de inwoners als loonslaven.’

Henry had zijn punt kort en krachtig gemaakt en oogste bijval terwijl hier en daar in de zaal een aantal leerlingen gemor liet horen. Oliver keek op de klok. Hij was alweer toe aan een laatste vraag. Zelf vond hij politiek niet zo interessant en hij moest zich aan zijn lesschema houden. Uitstapje zoals vandaag kon hij zich eigenlijk qua tijd niet permitteren. Maar de verkiezingen van maart 2021 kwamen nu ook snel dichterbij. Er ging bijna geen dag voorbij of de blonde leider liet weer van zich horen, meestal via social media.

‘Lieve mensen, ik wil een laatste vraag stellen,’ begon Oliver.

‘De overwinning van Trump in Amerika jaren geleden is achteraf gezien het startschot geweest voor de acceleratie van het populisme in de westerse landen. Jullie kennen het verhaal. Hij werd vermoord en daarna kwam de aanslag op onze luchthaven Schiphol. Dit was het beslissende moment waarop Van Es krachtig in het zadel van de macht geworpen werd.’

Met een zucht constateerde Oliver dat de geblondeerde leider nu dus al bijna vier jaar premier van Nederland was. Een alleenheerser, met vierentachtig procent van de stemmen. Oliver had vanaf die desastreuze verkiezingsnacht gevochten tegen zijn impuls Nederland te verlaten. Dit was de werkelijkheid, maar iets wat hij nooit tegenover zijn gehoor zou kunnen opbiechten. Hij stelde zijn vraag.

‘Is er volgens jullie een relatie tussen de grote droogte en de recente enorme groei van het populisme in de wereld?’

De leerlingen keken hem aan met een mengeling van vermoeidheid, nieuwsgierigheid en sluimerend cynisme. Sabine stond op. Het was altijd fijn naar haar te luisteren. Ze was met voorsprong het knapste en slimste meisje van de klas. Niet gek

met twee schrijvers als ouders. Oliver wist dat ze allebei naar het buitenland waren verhuisd. Wellicht was ‘gevlucht’ een betere term. Veel hogeropgeleiden, intellectuelen en kunstenaars verlieten de steden, en als ze konden het land zelf. Ook Oliver had enkele vrienden die waren vertrokken. Hij gaf met een hoofdknikje Sabine het woord.

‘Natuurlijk speelt de grote droogte alle populistische partijen in Europa enorm in de kaart. Er is hierdoor grote onvrede onder de burgers door de prijsstijgingen, de uit de hand lopende vluchtelingenproblematiek, aanslagen, onveiligheid. Ik heb zelf niets tegen de persoon Van Es. Hij is gewoon een afspiegeling van de tijdgeest. Waar ik meer moeite mee heb, is de steeds groter wordende verdeeldheid die continu in stand gehouden lijkt te worden. De huidige stroom populisten in Europa gebruikt rücksichtslos de bestaande problemen voor hun eigen beperkte politieke agenda, in plaats van te streven naar werkelijke oplossingen. Daarmee zou hun bestaansrecht oplossen. Het lijkt hen beter uit te komen die problemen te laten verergeren. En daarbij zijn er zeer grote bedrijven die regelrecht ook belang hebben bij het juist niet oplossen van bijvoorbeeld de grote droogte. Sterker nog, ze verdienen hier grof geld mee. Het is twee handen op een buik zeg maar. In de kern lijkt hier iets scheef gegroeid te zijn in de wereld.’

Oliver had de spreekster gefascineerd aangehoord. Met een flair en ongekend zelfvertrouwen had zij haar wijze woorden gesproken. Zelfs Sander leek hier niet direct op te willen reageren. Oliver nam het woord weer.

‘Waar liggen volgens jou de oplossingen? Welke kant moet de mensheid nu opkijken?’

Sabine schraapte haar keel. Door haar natuurlijk charisma vulde de ruimte zich met haar persoonlijkheid waarna haar woorden ogenschijnlijk moeiteloos in dat vacuüm werden ge-

zogen. Oliver nam haar van opzij op en kon een bewonderende glimlach niet onderdrukken. *Als er dan toch een studente moet zorgen voor de voortijdige beëindiging van mijn carrière als docent dan komt zij zeker in aanmerking,* ging er door hem heen.

‘Ik wil graag aansluiten op de mooie tekst die u voor vandaag heeft uitgekozen. Dat heeft u niet voor niets gedaan. We zullen de kijk op onze relatie met de aarde denk ik fundamenteel moeten veranderen. Die tekst zegt het al, wij zijn de aarde! Daar ligt de basis. We hoeven niet allemaal indiaan te worden en ons in berenvellen terug te trekken in bossen en grotten.’ Hierbij draaide Sabine zich om en keek Jeroen met een ontwapenende glimlach aan.

Wat leerlingen rondom Jeroen giechelden en porden in zijn rug. Jeroen bleef echter met een zelfverzekerde air de zaal in-kijken. Sabine vervolgde haar verhaal.

‘We moeten niet vergeten dat we als consumenten ook macht hebben. Overal op de wereld bouwen mensen samen aan alternatieven. Soms nog verscholen of ondergronds, maar ik weet dat ze er zijn. Ik heb vrienden die hiermee bezig zijn! Hoopgevende voorbeelden voor de toekomst. Mensen die werken aan vrije energie, compleet zelfvoorzienende woon-eilanden, flexibele zonnecellen die je overal kunt gebruiken, zelfs in kleding of op het dak van je auto! En natuurlijk bijvoorbeeld Duitsland dat nu volledig op zonne-energie draait, een voorbeeld voor de wereld. Er is dus hoop!’

Een luid applaus steeg op uit de zaal. *Een applausje voor jezelf*, dacht Oliver terwijl hij met energieke tred en een brede glimlach zijn spullen bij elkaar pakte en de zaal verliet.

Onderweg naar zijn appartement was hij gestopt bij het waterafleverpunt. Hij was 's ochtends bijna zijn bonnen vergeten. Een heel weekend doen met de noodvoorraad van twee liter water is gewoon onmogelijk. Dat wist hij uit eerdere ervaring. *Een gevolg van de watercrisis is dat mensen nu in ieder geval heel erg bewust met water omgaan*, ging er door hem heen toen hij zijn flessen naar de auto sleepte. Aangekomen bij zijn wagen keek hij omhoog. Hij had al een tijdje het gevoel te worden gevolgd. *Die verdomde geluidloze controledrones. Zouden ze bij de hogeschool nu ook al zijn overgegaan op af-luisterapparatuur?* Er waren in zijn college van vanmiddag genoeg woorden gevallen die beveiligingsalgoritmes op hol kunnen doen slaan. EUROPSAFE had deze algoritmes enkele jaren geleden gekocht van Facebook, de vader van de laatste generatie spionage-algoritmes. Na een alarm werden de drones automatisch op de verdachte personen afgestuurd, die na enkele dagen surveillance weer verdwenen. Dit was de eerste keer voor Oliver. *De drone kan mij niet zoveel schelen*, bedacht hij. *Maar ik wil in mijn les geen blad voor mijn mond hoeven te nemen. Dan kan ik beter meteen stoppen.*

De route van de hogeschool naar zijn appartement was zonder file een uur. Hij had nog snel om de hoek een magnetronschotel gele curry met kip en een Noorse chardonnay gekocht. Thuiskomen in zijn appartement gaf Oliver altijd een gevoel van geborgenheid. Op het moment dat de deur achter hem in het slot viel, liet hij de extreme gejaagdheid, agressiviteit en angst, die in de stad bijna tastbaar was, als een dikke jas van zijn armen glijden. Oliver had het appartement in Nijmegen kunnen kopen met de erfenis van zijn vader.